

A varázslatos szánkóút

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy távoli tájon egy Lencsi nevű kislány. Lencsi az anyukájával, az apukájával, Dani nevű kisöccsével és a nagymamájával lakott együtt, akit nagyon szeretett. Lencsi és a családja nagyon boldogan élt. Az ország, ahol laktak, szép volt és napfényes. A nap mindig sütött, ritkán esett az eső, és soha, de soha nem volt hideg. Néha, amikor Lencsi már az ágyában feküdt a takaró alatt, a nagymamája mesélt neki azokról a hűvös, északi tájakról, ahol a kislánykorát töltötte. Lencsi odavolt a mesékért, melyek Nagymama szülőföldjéről szóltak, de a kedvencei azok voltak, melyekben a hó is szerepelt.

- Megesett, hogy egész éjjel hullott a hó, és reggel arra ébredtem, hogy körös- körül hófehér az egész világ - mesélte Nagymama. - Amikor a hóban lépkedett az ember, a hó ropogott a talp alatt, és tökéletes lábnyomok maradtak utána. És milyen puha volt! Ha az ember felvette a kezébe, hógolyót gyúrhatott belőle, aztán megdobáltuk vele a barátainkat!

- De jó móka lehetett! - nevetett Lencsi.

- Úgy bizony - mosolygott Nagymama, - de a legjobb mégiscsak az volt, amikor karácsony napján havazott. Reggeli előtt hóembert építettünk, aztán bementünk a házba, és a jéghideg kezünket megmelengettük a tűznél.

- Jajj, de szeretném, ha esne a hó karácsonykor! - sóhajtott Lencsi.

Egy napon, nem sokkal karácsony előtt Lencsinek támadt egy ötlete.

- Írjunk levelet a Mikulásnak - mondta Daninak, - és kérjük meg, hogy hozzon havat karácsonyra.

Dani remeknek találta az ötletet. Így hát Lencsi a legszebb gyöngybetűivel levelet írt a Mikulásnak. Így szólt:

„Kedves Mikulás! Én egy napos országban lakom, és még soha nem láttam havat. A nagymamám azt mondja, a hó olyan hideg, hogy még hógolyókat és hóembert is lehet csinálni belőle. Kaphatnék én is egy kicsit karácsonyra? Az öcsém is szeretné.

Szeretettel: Lencsi”

Amikor befejezte, Danival mindketten aláírták, azután beletették egy borítékba. Lencsi ezt írta kívülre:

„A Mikulásnak”

Nagymama adott nekik egy bélyeget, és rögtön postára is adták.

Egy héttel karácsony előtt Lencsi édesapja lehozta a karácsonyfát a padlásról, a gyerekek pedig nekiláttak, hogy feldíszítsék. Teliakasztgatták bolyhos pamutból készült gömbökkel, és egy fényes csillagot tettek a csúcsára.

Azután Lencsi kiment a kertbe. Nagymama azt mondta neki, hogy hóesés előtt az eget szürke felhő takarja el. Lencsi felnézett. Az ég tiszta volt és kék, a nap pedig fényesen és forrón sütött. Felhőnek nyoma sem volt sehol.

- Vajon a Mikulás megkapta a leveletem? - suttogta magában. - Lehet, hogy éppen most olvassa, és most készíti elő a havat, hogy elhozza nekünk karácsony napján.

Lencsi egész héten az eget kémlelte, és várta a felhőket, de az ég minden nap kéken ragyogott, a nap pedig fényesen sütött. A karácsony előtti estén a gyerekek korán

lefeküdtek. Lencsi nehezen tudott elaludni. Olyan izgalom fogta el arra a gondolatra, hogy karácsony reggelén meglátja a havat, hogy a szemét elkerülte az álom. Azon tűnődött, vajon a Mikulás hogyan fogja elhozni a havat. Zsákban, ahogy a többi ajándékot? Azután, amiatt kezdett nyugtalankodni, hogy amikor Mikulás végül elhozza, a forró napsütés már azelőtt elolvastja, hogy ő meg tudná nézni.

Lencsi csak tovább forgolódott az ágyában. Hirtelen zajt hallott. Mintha csengettyűk csilingelnének az éjszakai égbolton. Felkelt az ágyból, és kinézett az ablakon. Váratlanul leszállt a sötétség, ám odalent a pázsiton Lencsi néhány különös állatot pillantott meg a holdfényben.

Eszébe jutott, hogy karácsonyi képeslapokon látott már hasonlókat, és ekkor rájött, hogy ezek csakis a Mikulás rénszarvasai lehetnek! Egy élénk színűre festett szán elé fogták őket. Mellettük, tetőtől talpig pirosban, az arcát szinte teljesen elfedő, hosszú, fehér szakállal pedig ott állt maga a Mikulás!

Amikor meglátta Lencsit, odaintett neki.

- Igyekezz, Lencsi! - kiáltotta. - Varázslatos szánkóútra indulunk. Szólj Daninak is!

Lencsi felébresztette az öccsét:

- Gyere gyorsan! - suttogta izgatottan. - Itt a Mikulás!

Lencsi és Dani sebesen felöltöztek, és kiszaladtak a kertbe. A Mikulás széles mosollyal várta őket.

- Gyertek! - nyújtotta feléjük a kezét. - Hoztam nektek valamit.

Ezzel mindkettejüknek átadott egy-egy halom meleg ruhadarabot.

- Később jól jönnek majd, amikor hidegebbre fordul az idő - magyarázta.

- Mikulás, hol van a hó? - kérdezte Dani.

- A havat nem tudtam elhozni nektek - kuncogott a Mikulás. - Csak elolvadna a napon. Így hát nekünk kell elmennünk a hóhoz! Most pedig irány, fel a levegőbe, húséges rénszarvasaim! - rikkantotta. - Repüljete, amilyen gyorsan csak tudtok!

A gyerekek jól megkapaszkodtak, amikor a rénszarvasok a levegőbe szökkentek, és maguk után húztak a szánt. Egyre magasabbra emelkedtek, amíg csak a föld mélyen el nem maradt alattuk. Ekkor a szán is egyenesbe zökkent, és hamarosan már a csillagok alatt repültek. Megkezdődött a varázslatos szánkóút...

Erdők és folyók, fűrészes hegygerincek és homokkal borított sivatagok fölött szálltak. Időnként a gyerekek nem láttak mást mérföldeken keresztül, csak a sötétbe borult tájat, a sötétség pedig csak akkor tört meg, amikor milliányi fényponttal pötyyözött nagyvárosok fölött haladtak el.

- Most húzzátok fel a meleg ruhákat - javasolta a Mikulás. - Mindjárt odaérünk.

Néhány perc múlva a szán földet ért. A gyerekek ámulva néztek körül. Az egész világ hófehér volt. A dombokat, a mezőket, a fákat és a házakat mind olyasvalami borította, mint a fehér porcukor. Minden úgy tündökölt a holdfényben, akár a gyémánt.

Lencsi lehúzta az egyik kesztyűjét, és az ujjával megérintette a havat. Éppen olyan volt, mint amilyennek Nagymama leírta. Lágy és mégis szilárd, száraz és mégis nedves. És nagyon- nagyon hideg! Egy közeli háznak kinyílt az ajtaja, és a gyerekek egy mosolygó asszonyt pillantottak meg az ajtónyílásban.

- Isten hozott benneteket az Északi-sarkon, gyerekek! - üdvözölte őket. - Én vagyok Mikulásné asszony.

Az elkövetkező néhány órában a gyerekek csodálatosan érezték magukat. A Mikulás bemutatta őket a segítőinek és megmutatta nekik azt a műhelyt, ahol az ajándékok készültek. És ezután következett a kirándulás legjobb része: játék a hóban!

Lábnymaikkal mintákat rajzoltak a hótakaróba, azután pedig hócsatát vívtak. És persze hóembert is építettek. A Mikulás fölösleges gombjait használták fel szemeknek, az orrát pedig répából csinálták. Lencsi az új sálját tekerte a nyaka köré, Dani pedig a puha gyapjúsapkáját tette a fejére. Azután megfogták egymás kezét, körbetáncolták, és így énekeltek:

„Én vagyok a víg hóember,
Hasam szép nagy és kerek.
Nincsen lábam, nincsen kezem,
Hogy szeret a sok gyerek!
A hidegben sose fázom,
a melegtől jól elázom.”

Addig táncoltak és énekeltek, amíg a végén már meg sem tudtak mozdulni. Akkor bementek a házba és megmelegedtek a kandalló tűzénél. Olyan kényelmesen bevackolták magukat, hogy szemük lassan lecsukódott, és mély álomba merültek.

Mire Lencsi felébredt, reggel volt. A saját ágyában feküdt, a saját szobájában. A függönyök szét voltak húzva, sütött a nap, és a hónap nyoma sem volt. Minden úgy nézett ki, mint ahogy megszokta.

Lencsinek eszébe jutott az éjszakai kaland. Lehet, hogy csak álmodott? Olyan valóságosnak tűnt. Találkoztak a Mikulással. Utaztak szánon. Táncoltak a hóember körül. Még a dalra is emlékezett, amit énekeltek!

Egy kissé zavarba jött, gyorsan felöltözött, majd lement.

- Boldog karácsonyt, Lencsi! - köszöntötte Nagymama, és egy kis csomagot nyújtott át neki. Kerek volt, kemény, és hópehelymintás papírba volt csomagolva. Egy kis címkén ez állt rajta:

„Lencsinek
Szeretettel: Mikulás.”

Lencsi óvatosan felbontotta az ajándékot. Egy csodálatos, hóval töltött üveggömb volt benne – egy hógömb. A belsejében két gyerek és három manó táncolt egy hóember körül. Lencsi szíve majd kiugrott a helyéből. Tehát mégsem álom volt! Lencsi megrázta a gömböt, mire az egy ismerős dallamot kezdett játszani.

- A hóemberünk dala! - nevetett Lencsi. - Ezek pedig mi vagyunk, és a hóember körül táncolunk, épp úgy, mint a múlt éjszaka.

Lencsi szülei és a nagymamája ámulva nézték a gömböt.

- Hogy kerültetek oda? - kérdezte Apa.

- Ezt a Mikulástól kellene megkérdezned. Az viszont biztos, hogy megkaptuk, amit kértünk tőle - nevetett Lencsi. - A havat karácsonykor!